

Magaly Solier i *Faustas pärlor*

Faustas pärlor

Originaltitel **La teta asustada**

Svensk Ititel **Faustas pärlor**

Regi **Claudia Llosa**

Producent **Antonio Chavarrías, José María Morales, Claudia Llosa**

Manus **Claudia Llosa**

Foto **Natasha Braier**

Roller **Magaly Solier, Susi Sánchez, Efraín Solís, Marino Ballón m fl**

Spanien, Peru 2009

Längd i tid **1 tim 38 min**

Censur tillåten **tillåten från 11 år**

Distributör **Folkets Bio AB**

Förtexterna ackompanjeras av en bister klagosång. En gammal kvinna ligger på sin dödsbädd och sjunger ur sig sin tragik. Om otäcka saker som hon drabbats av och omänskliga övergrepp. Kanske för att driva ut sorgen innan hennes slutgiltiga vila. Dottern vårdar henne, sjunger med och lämnar till slut sin mor till de högre makterna. Öppningsscenen är hypnotisk och rörande.

Vi får snabbt reda på att dottern Fausta fick sin rädsla genom bröstmjölken och föddes under terrorism. Hon har en potatis i sin vagina som skydd mot våldtäkt och de övergrepp som hennes mor utsattes för. "Vapensköld" eller "kork" kallar hon den själv. Vi kastas samtidigt rakt in i ett Lima som lider av extrema samhällsklyftor och förtryckets efterbörder. Ett faktum som framför allt illustreras när Fausta får jobb som hushållerska hos en rik societetsdam. Det fat-

tiga folket på landsbygden kontra det välbärgade stadsfolket. Men det som skulle kunna utvecklas som en banal klassfejdhistoria blir snarare en oväntad vänskapspakt mellan kvinnan och Fausta. De bär båda på kval men av helt olika art och hittar en gemensam nämnare i musik. Kvinnan är en hyllad konsertpianist och råkar höra Faustas sånger från barndomen när hon hummandes smyger omkring och gör sina förpliktelser. De båda ingår i en överenskomst. För varje gång som Fausta sjunger en sång får hon en vit pärla.

Faustas pärlor lyckas tyvärr inte vidhålla den magiskt vemodiga stämningen som inledningen befäster. Filmen kastar oss ständigt mellan bisarra vigselceremonier, vidskepelse och familjekonflikter. Regin är gjord med lätt hand och fotot balanserar begåvat mellan mystik och naturalism. Den melankoliska och inbundna Fausta vandrar omkring som en symbol för ett gerilladrabbat land. Ett Peru som försöker leva vidare med ärr och uppgivna drömmar. Ändå tar sig filmen aldrig in i blodsystelet på det sätt som man hela tiden hoppas på. Kanske för att det kontroversiella ämnet skildras med en nästan bedövande lågmäldhet. Både tempot och manuset lägger sig på en rak väg utan tydliga gupp och skarpa svängar.

Claudia Llosas film fick en guldbjörn i Berlin tidigare i år. Hennes första långfilm *Madeinusa* blev också rikligt prisbelönad. Även den en djupdykning i kontrasterna mellan det gamla landet och det nyare samhället. Vad som saknas en aning i det senaste alstret är den mer djuplodande karaktärsstudien från debutverket. Men också en tydligare fokus på filmens dramatiska kärna och den känslomässiga berg-och-dal-bana-turen som gjorde *Madeinusa* till en starkare filmupplevelse.

Fredrik Söderlund